

HORRORLAND

Ik
kom je
halen

K.R. Alexander

Vertaald door Linda Broeder

kluitman

HORRORLAND

In de serie Horrorland zijn verschenen:

Het poppenhuis

Verdronken

Ik zal je vinden

Kamer 333

Duisternis

Ik kom je halen

Bloedhond

Voor iedereen die
dapper genoeg is
om zijn angsten te
overwinnen

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283/W062201

Bisac JUV018000

© MMXXII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Alex R. Kahler, onder pseudoniem K.R. Alexander

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY10012, USA.

Oorspronkelijke titel: *The Fear Zone*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

Omslagontwerp: Baily Crawford en Nina Goffi

Nederlandse belettering: Studio L.E.O.

© Omslagbeeld: Shutterstock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

DEEL I
De uitdaging

April

‘Hé, geef terug!’ roep ik uit.

Andres grijnst, wat er heel griezelig uitziet, want hij draagt nepvampiertanden omdat het Halloween is. Hij geeft het opgevouwen oranje papier dat hij uit mijn kluisje heeft gegrist niet terug. In plaats daarvan stapt hij achteruit en zwaait ermee, terwijl andere verklede leerlingen om ons heen door de gang lopen. Andres is al vanaf groep acht mijn beste vriend, maar zelfs nu, twee jaar later, gedraagt hij zich soms nog steeds als mijn kleine broertje. Mijn heel irritante kleine broertje.

Andres begint het papier open te vouwen.

‘Kom op, geef nou terug.’

Andres schudt zijn hoofd, nog steeds met een grijns, terwijl hij het briefje langzaam verder openvouwt.

Ik heb geen idee wat voor briefje het is, maar ik wil niet dat Andres daar als eerste achter komt. Misschien is het van een vriend, om me voor een lastminute-Halloweenfeestje uit te nodigen. Of misschien is het van mijn aartsvijand Caroline, om te zeggen dat ik er belachelijk uitzie in mijn zwarte kattekostuum. Dat zou me niks verbazen. Sinds vorig jaar is ze van een goede vriendin in een vijand veranderd.

Ik graai nog één keer zwakjes naar het papier, maar Andres springt een stap achteruit. Het briefje is nu bijna helemaal opengevouwen.

Hij leest het in zichzelf. Zijn grijns verdwijnt. ‘Wat is dit?’ vraagt hij. ‘Een of ander geintje?’

Hij draait het papier om en ik lees wat er in dikke, slordige letters op de andere kant staat geschreven.

**KOM NAAR DE BEGRAAFPLAATS.
VANAVOND. MIDDERNACHT.
OF ANDERS.**

‘Huh?’ zeg ik verbijsterd. Ik graai weer naar het papier. Deze keer laat hij het me pakken. ‘Wie heeft dit geschreven?’

Andres haalt zijn schouders op en leunt tegen het kluisje naast dat van mij. ‘Misschien wil iemand een grap met je uithalen?’ zegt hij.

Ik blijf het briefje herlezen. Ik herken het handschrift niet. Het is niet van Caroline, dat weet ik zeker. Volgens mij heb ik geen andere vijanden op school.

Of toch wel?

Ik wil het briefje verfrommelen, maar terwijl ik het nog een laatste keer lees, lopen de rillingen over mijn rug. Die twee woorden: ‘Of anders.’

Of anders wát?

‘Het moet wel een grap zijn,’ zeg ik. ‘Bangmakerij voor Halloween. Ik durf te wedden dat we daar worden opgewacht door een stel hogereklassers die ons willen laten schrikken of zo.’

Dat zou me niks verbazen. Iedereen in het dorp is dol op Halloween en ik heb genoeg verhalen gehoord over bovenbouwers die te ver gingen met hun bangmakerij. Ze verkleedden zich als monsters en renden achter kleine kinderen aan. Goiden pompoenen op auto’s. Jaren geleden zou er zelfs een kind vermist zijn geraakt tijdens het verstoppertje spelen op de begraafplaats en pas de volgende ochtend zijn teruggevonden.

Ik huiver en verfrommel het briefje, waarna ik het in de prullenbak gooi. Wat dit ook is, ik wil er niets mee te maken hebben.

‘Kom,’ zeg ik. Ik doe mijn kluisje en mijn tas dicht. ‘Laten we gaan. Volgens mij heeft mijn moeder eindelijk het Halloween-snoep tevoorschijn gehaald.’

‘Meer dan “snoep” hoefde je niet te zeggen,’ zegt Andres.
Hij haakt zijn arm in de mijne en we lopen samen door de
gang de school uit. Maar hoe hard we ook over andere dingen
praten, toch word ik achtervolgd door een gevoel:

iemand wil dat ik naar de begraafplaats kom.

Om middernacht.

Iemand wil me bang maken.

Andres

**Terwijl we door de gangen van de school lopen, blijf ik me
maar afvragen wie dat vreemde briefje in Aprils kluisje heeft
gestopt. Caroline? Zij zou daar echt niet voor terugdeinzen,
maar het lijkt me te... ik weet het niet, te opvallend. Caroline
is meer het type om valse geruchten te verspreiden dan om
enge briefjes achter te laten.**

En ik kan het weten.

Sinds vorig jaar ziet Caroline mij ook als vijand. Daar baal
ik echt van, want vroeger waren Caroline en ik vrienden, toen
we samen bij de toneelclub zaten.

Ik kan merken dat April bang is en ik wil haar niet nog
banger maken. Dus ik vertel haar maar niet dat ik ook zo'n

briefje in mijn kluisje heb gevonden. Alleen was mijn briefje niet zo griezelig. Niet zo bedreigend. Er stond alleen:

MIDDERNACHT. BEGRAAFPLAATS. HET WORDT ANGSTAANJAGEND.

Dat geeft me het idee dat dit gewoon een grap is die ze met alle tweedeklassers willen uithalen. Geen wraakactie van Caroline. Of misschien is het wel een soort feest.

Ik wil hoe dan ook gaan. Als Caroline ons bang wil maken, dan móét ik haar zien falen. En als het een feestje is, dan wil ik dat niet missen.

Ik doe mijn best om April op te vrolijken terwijl we naar haar huis lopen. Bijna iedereen die we tegenkomen is verkleed. Ik zie de standaardzombies en -mummies van wc-papier, kostuums die kinderen op het laatste moment in elkaar hebben geflanst. Andere hebben er een stuk langer over nagedacht. Ik loop langs een piraat met een krijsende pluchen vogel op zijn schouder. Ik deins bijna terug voor de plastic haai die zogenaamd zijn been opeet. Die ziet er erg realistisch uit.

Ons dorp pakt altijd flink uit met Halloween en dit jaar wordt het echt episch. Ze hebben de hoofdstraat in het centrum helemaal afgezet en er staan kraampjes waar gratis snoep en warme chocolademelk wordt uitgedeeld. April woont hier om de hoek. Er komen vast tientallen verklede

kinderen aan de deur. Ik kan niet wachten. April lijkt een stuk minder enthousiast.

‘Wij delen nog steeds het snoep uit, toch?’ vraag ik.

Ze knikt. Haar gedachten zijn duidelijk nog bij het briefje. ‘Mam gaat vanavond met Freddy langs de deuren. Het is het eerste jaar dat hij meedoet.’

‘Schattig,’ zeg ik. ‘En dat betekent dus dat wij zelf al het snoep kunnen opeten!’

Ze glimlacht, maar duidelijk niet van harte.

‘Het is echt niets,’ zeg ik, terwijl ik haar een por geef. ‘Gewoon een stel hogereklassers dat een grap uithaalt. Waarschijnlijk wisten ze niet eens dat het jouw kluisje was. Het was vast toeval.’ Ik moet mezelf inhouden om niet te zeggen: *waarschijnlijk heeft iedereen zo’n briefje gehad*, want dan zou ze vragen of ik er ook een had en dat zou slecht aflopen.

Ze glimlacht flauwtjes naar me, niet erg overtuigend.

‘Kijk daar eens!’ Ik wijs naar een tuin vlakbij. ‘Cool, zeg.’

De tuin lijkt wel een decor uit een horrorfilm. Er staan open doodskisten met bewegende skeletten erin, en gigantische heksenketels vol rook en groen licht. Mechanische vleermuizen fladderen rond op de veranda en stoffen spoken hangen in de bomen te wapperen in de wind.

‘Wauw,’ zegt ze. ‘Die mensen hebben vast een fortuin uitgegeven.’

Een van de rechtopstaande doodskisten zwaait open als we erlangs lopen.

Met een angstaanjagend luid gegiechel springt er een clown uit tevoorschijn, met een grote rode grijns en handen die naar ons graaien.

April gilt en deinst terug, waardoor ze me bijna omverduwt. Ik hou haar tegen voordat ze van de stoep in het verkeer terechtkomt.

‘Rustig maar!’ zeg ik. ‘Hij is nep!’

We blijven even staan kijken hoe de pop terug in de doodskist zwaait en het deksel weer dichtgaat.

April houdt haar hand op haar borst en ademt gejaagd. Met grote ogen staart ze naar de dichte doodskist. ‘Waarom?’ roept ze uit. ‘Waarom moeten het nou altijd clowns zijn?’

Ik knijp even in haar schouders. ‘Omdat iedereen bang is voor clowns. Zelfs clowns zijn bang voor clowns. Dat is gewoon aangeboren of zo.’ Ik weet best dat haar angst voor clowns een andere oorzaak heeft, maar daar zou ik nooit over beginnen. Er zijn dingen waar we niet over praten. Zoals clowns.

‘Maar jij bent niet bang voor clowns,’ zegt ze, zonder weg te kijken van de doodskist. ‘Jij bent nergens bang voor.’

‘Niet waar,’ zeg ik. Ik loop verder, want ik zie dat er een groepje leerlingen aan komt en ik wil niet dat April hier nog staat als die clown weer tevoorschijn springt. ‘Ik ben doodsbang voor haaien.’

‘We wonen in Iowa,’ merkt ze op. ‘Er is hier letterlijk geen enkele reden om bang te zijn voor haaien. Behalve als je naar het aquarium gaat of zo.’

‘Zeg dat maar tegen mijn vijfjarige ik, die een jaar lang niet in bad wilde gaan nadat hij een documentaire over haaien had gezien.’

April grinnikt. Gelukkig. Ze denkt in elk geval niet meer aan dat briefje.

‘Bang voor een stomme versiering, April?’ roept er iemand achter ons.

Mijn gezicht betreft al voordat ik omkijk.

Natuurlijk. Caroline.

‘Gewoon doorlopen,’ mompel ik zacht.

April luistert niet. Ze blijft staan en draait zich om, met haar handen in haar zij. ‘Ik was niet bang,’ zegt ze. ‘Ik werd alleen verrast.’

‘Ach, kom op,’ zegt Caroline. Ze loopt op ons af met een spottende grijns. Dat werkt bijzonder goed, want ze is verkleed als een boze groene heks, compleet met grote, wrattige neus en zwarte lippenstift. Ze bekijkt April van top tot teen en haar grijns wordt breder. O nee. ‘Als wat ben je eigenlijk verkleed? Als angsthaas?’

Carolines twee vriendinnen kraaien van het lachen. Lia is verkleed als engel, Joann als duivel. Erg toepasselijk.

‘Goeie, Caroline,’ zegt Engel. ‘Angsthaas.’

‘Eerder angstvarken,’ merkt Duivel op. ‘Moet je haar nou zien.’

Ze beginnen allemaal te lachen en wijzen naar Aprils kostuum. Het ziet er simpel uit, maar het werkt wel: een

zwart T-shirt, zwarte spijkerbroek, zwarte staart, katten-oortjes en geschminkte snorharen. Ze was er heel blij mee toen we haar vanmorgen hadden geschminkt. Nu krimpt ze bijna ineen.

Grappen over haar gewicht. Heel origineel.

Ik voel de woede in mijn borst oplaaien. ‘Zegt het meisje dat eindelijk als haar ware zelf is gekleed,’ zeg ik, terwijl ik van het duivelmeisje naar Caroline kijk.

Caroline stopt met lachen. Ze kijkt me boos aan. ‘Wat moet jij eigenlijk voorstellen? Vampiers horen toch wit te zijn?’

Ik rol met mijn ogen. Wie zegt dat vampiers niet Latijns-Amerikaans kunnen zijn? ‘Goh,’ zeg ik. ‘Lelijk én niet origineel. Dat kostuum past echt goed bij je. Of is dit juist de dag waarop je je kostuum eindelijk hebt thuisgelaten?’

Caroline mompelt iets – ongetwijfeld iets beledigends – maar ik luister niet. Ik heb me al omgedraaid en April bij de arm gepakt. Samen steken we de straat over en lopen verder naar haar huis. Gelukkig komen Caroline en haar handlangers niet achter ons aan.

‘Dat had je niet hoeven doen,’ zegt April als we een stuk verderop zijn.

‘Wat, mijn beste vriendin verdedigen?’ Ik haal mijn schouders op. ‘Ik ga niet staan toekijken hoe domme mensen jou beledigen.’

‘Nu komen ze ook achter jou aan,’ zegt ze.

Misschien had ik daarnet ongelijk. Misschien is April toch

niet het bangst voor clowns. Misschien is ze het bangst voor pestkoppen zoals Caroline.

‘Nou en. Dat wil ik ze dan wel eens zien proberen.’

‘Dat wil je niet,’ fluistert ze.

Ik knijp weer even in haar arm. Vorig jaar veranderde Caroline van een van Aprils beste vriendinnen in haar ergste vijand. Dat leek zomaar ineens te gebeuren, zonder enige waarschuwing. We hadden de hele zomervakantie niets van Caroline gehoord en toen we teruggingen naar school, deed ze heel... afstandelijk. April probeerde weer contact te leggen, maar Caroline viel tegen haar uit en zei dat ze geen vriendinnen zoals April nodig had. Vanaf dat moment deed Caroline zo gemeen mogelijk tegen April, hoe hard April vroeger ook haar best had gedaan om haar vriendin te zijn. Soms gaat Caroline echt te ver. Haar nieuwste ding is dat ze elke keer dat ze April ziet weer een andere gemene naam voor haar bedenkt.

Als er iemand kwaadaardig is, dan is het Caroline wel.

‘Maak je maar niet druk om mij,’ zeg ik. ‘Of om haar. Kom op! Het is Halloween. Laten we ons volproppen met snoep en dansen op foute popmuziek.’

‘Ik heb niet zo’n trek in snoep,’ zegt April.

Ik zucht. ‘Maar we kunnen wel ronddansen als idioten?’ stel ik hoopvol voor.

Ze glimlacht, dit keer echt. ‘Ja, inderdaad.’

Ik pak haar bij de arm en doe een dom dansje om haar aan het lachen te maken voordat we verder lopen.

Het voelt alsof ik word bekeken.

Ik draai me om, half in de verwachting dat Caroline me vernietigend nakijkt.

Maar ik zie niemand.

Alleen die clown die weer uit zijn doodskist is gesprongen,
met graaiende handen.

Deshaun

‘Argh, niet die drie,’ mompel ik.

Kyle loopt naast me en vanuit onze ooghoeken kijken we stiekem naar Caroline en haar vreselijke vriendinnen.

‘Gewoon doorlopen.’ Kyle duwt me vooruit.

De kinderen die door Caroline werden lastiggevallen, steken de straat over en gaan een paar meter voor ons lopen. Volgens mij zitten ze in de tweede klas. Ik herinner me het meisje, April, van het schoolorkest, vorig jaar. En ik herken haar vriend wel, maar weet niet hoe hij heet. En Caroline... die is berucht, zelfs in de hogere klassen.

‘Dus,’ praat Kyle verder, ‘wat is het plan voor vanavond? Ga je snoep uitdelen of gaan we naar Sarahs feestje?’

‘Ik heb snoepdienst,’ antwoord ik. ‘Maar misschien kan ik daarna nog wel even naar het feestje.’

‘Zal ik je gezelschap houden?’ vraagt hij.

‘Dat hoeft niet,’ antwoord ik. ‘Het wordt gewoon een paar uur verkleed zitten wachten tot er iemand aan de deur komt, en ondertussen stomme films kijken.’

We zouden allebei liever zelf langs de deuren gaan, maar we zijn bang dat dat niet meer cool is nu we in de derde zitten. En Sarah is een van de populairste leerlingen van onze klas, dus haar feestje lijkt het beste alternatief. Ook al hebben we allebei niet veel zin om te gaan. Ik niet, tenminste.

‘Eens even kijken,’ zegt hij, terwijl hij de opties afgaat. ‘Dus ik kan óf naar een feestje waar ik niemand ken of zelfs maar aardig vind, óf ik kan een avondje met jou relaxen in mijn geweldige kostuum en zo veel snoep eten als ik maar wil. Keuzes, keuzes...’

Ik grinnik. ‘Oké, maar... zou het niet opvallen als je niet gaat?’

Kyle is wél populair, in tegenstelling tot mij. Als we door de gangen lopen, geven klasgenoten hem een high five en weten ze hoe hij heet. Het helpt natuurlijk wel dat hij football speelt en in het zwemteam zit. Ik ben alleen maar de orkestnerd.

‘Het kan me niet schelen wat anderen ervan vinden,’ zegt Kyle. ‘Ik wil gewoon een leuke avond hebben.’

Ik grijns haast vanzelf. ‘Oké, dan wordt het dus pizza, snoep en slechte horrorfilms.’

‘Precies,’ zegt hij. ‘En als we ons vervelen, kunnen we altijd daarna nog naar het feestje gaan.’

Ergens weet ik wel dat hij eigenlijk toch naar het feestje wil gaan en mij alleen maar gezelschap komt houden om aardig te zijn. We zijn al vanaf groep één bevriend. Hij weet dat ik niet wil gaan en hij wil niet dat ik alleen thuiszit op onze favoriete feestdag. Hij is een goede vriend. Ik vind het rot dat ik hem zo ophoud. Ik neem me voor om extra toppings op de pizza te bestellen en zijn favoriete film uit te kiezen, als goedmakertje. Misschien laat ik me zelfs overhalen om toch nog even naar het feestje te gaan.

Ik word al misselijk bij die gedachte. Tot nu toe is de derde klas geen pretje. Niemand lijkt zelfs maar te weten dat ik besta en hoewel ik Kyle heb, voel ik me toch alleen. Iets in mij hoopt dat dat allemaal zal veranderen als ik vanavond naar dat feestje ga. Mensen zullen mijn coole kostuum zien en ik zal zomaar allerlei coole dingen zeggen en dan zal ik ook cool zijn. Net als Kyle. Eigenlijk weet ik wel dat dat nooit zal gebeuren. Maar toch. Ik zal wel gaan. Als hij daar blij van wordt.

Misschien.

We lopen naar binnen en gooien onze spullen neer in mijn kamer. Het lijkt hier wel een oorlogsgebied: bergen kleding in elke hoek, mijn gitaar boven op mijn onopgemaakte bed en pagina’s vol oud huiswerk verspreid over de vloer. Ik zou me schamen om hier iemand anders binnen te laten. Maar niet

Kyle. Hij woont hier zo ongeveer. De helft van de tijd slaapt hij bij ons. Hij heeft zelfs een eigen lade in mijn kast en in de badkamer.

Hij smijt zijn rugzak tegen de muur en ploft neer op een zit-zak voor mijn tv. Hij schuift wat controllers aan de kant. 'Als wat ga jij verkleed?'

Ik kijk naar mijn kledingkast. Die hangt voor de helft vol met kostuums die we naar comic-cons dragen. Er hangt van alles, van Renaissance-outfits tot volledige anime robotpakken. Kyle heeft bij veel kostuums geholpen met maken, want ik kan heel slecht naaien en kleding combineren.

'Geen idee,' antwoord ik. 'Ligt eraan of we de deur uit gaan, denk ik. Hoe laat is dat feestje eigenlijk?' Want als ik thuisblijf, trek ik mijn eenhoorn-onesie aan. Als we uitgaan, doe ik misschien wat meer moeite. Volgens mij hangt er ergens achterin nog een griezelige alien-outfit.

We hadden nog getwijfeld of we verkleed naar school zouden gaan, maar wisten niet of de rest dat ook zou doen. We wilden niet voor schut staan. Blijkbaar had iedereen dezelfde twijfels gehad: hooguit de helft van onze klasgenoten was verkleed en die leken er ook niet erg enthousiast over. Er zat duidelijk een groot verschil tussen de tweede en de derde klas.

'Even kijken,' antwoordt Kyle. Hij snuffelt in zijn tas en stoot daarbij mijn tas omver. Er vallen allemaal boeken en papieren uit, maar één papier trekt onze aandacht. Het is oranje en verfrommeld tot een prop.

'Wat is dat?' vraag ik. Volgens mij zat dat eerder nog niet in mijn tas. 'Is dat de uitnodiging?'

Ik kan me niet voorstellen dat iemand stiekem een uitnodiging voor het feestje in mijn tas zou stoppen, maar dat is de enige verklaring die ik kan bedenken. Ik weet zeker dat het er nog niet in zat toen ik mijn huiswerk wegstopte.

Kyle vouwt het papier open. Met opgetrokken wenkbrauwen geeft hij het aan mij.

KOM NAAR DE BEGRAAFPLAATS. VANAVOND. MIDDERNACHT. OF ANDERS.

'Dat is wel een heel griezelige uitnodiging voor een feestje,' zeg ik. Van binnen krimp ik ineen. De begraafplaats is wel de laatste plek waar ik naartoe wil.

'Dat is niet de uitnodiging. Tenminste, niet de uitnodiging die ik heb gekregen. Deze klinkt inderdaad heel griezelig.' Zijn ogen glimmen van opwinding. 'Laten we ernaartoe gaan.'